

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně:

V.J. Rott s.r.o., IČO 480 26 018,
sídlem Malé náměstí 142/3, 110 00 Praha 1,
zastoupené advokátkou JUDr. Taťánou Kafkovou,
sídlem Široká 25/6, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy, IČO 00064581,
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1,

za účasti

Městské části Praha 1, IČ: 00063410,
se sídlem Vodičkova 681/18, Praha 1,

zastoupené Mgr. Robertem Tschöplem, advokátem
se sídlem Pod křížkem 428/4, Praha 4,
jako osoby zúčastněné na řízení

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2023, č. j. MHMP 2519593/2023, sp. zn. S-MHMP 1845246/2023/STR,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2023, č. j. MHMP 2519593/2023, sp. zn. S-MHMP 1845246/2023/STR, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 31 740 Kč a to ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního řádu, ze dne 30. 11. 2023, č. j. MHMP 2519593/2023, sp. zn. S-MHMP 1845246/2023/STR (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti usnesení Úřadu Městské části Praha 1, odbor výstavby (dále též jen „*správní orgán I. stupně*“), ze dne 19. 5. 2023, sp. zn. S UMCP1/149310/2018/VÝS-Zi/Hd-1/301, č. j. UMCP1 210365/2023 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým bylo zastaveno společné územní a stavební řízení vedené pod sp. zn. S UMCP1/149310/2018/VÝS-Zi-1/301. V tomto řízení byl rozhodnutím Úřadu Městské části Praha 1, odboru výstavby, dne 1. 3. 2019 schválen stavební záměr „*Stavební úpravy budovy č. p. X Karolíny Světlé, Praha 1 Staré Město*“, které podle žalobkyně nabylo právní moci dne 22. 3. 2019 a bylo zrušeno rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odbor stavebního řádu, č. j. MHMP 917935/2019, sp. zn. S-MHMP 795570/2019/STR.
2. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 8. 2024, č. j. 8A 7/2024-35, žalobu zamítl, neboť neshledal důvodnými žalobní námitky.
3. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. 12. 2024, č. j. 10As 195/2024-33, napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného, vyjádření osoby zúčastněné na řízení

4. V podané žalobě žalobkyně uvedla, že správní orgán I. stupně vydal na základě žádosti žalobkyně coby stavebníka ve společném územním a stavebním řízení společné povolení pro stavbu nazvanou „*Stavební úpravy budovy č.p. 301, ul. Karolíny Světlé, Praha 1 Staré Město*“; rozhodnutí ze dne 1. 3. 2019, č.j. UMCP1 070738/2019, sp. zn. S UMCP1/149310/2018/VÝS-Zi-1/301 (dále jen „*rozhodnutí ze dne 1. 3. 2019*“). Jedním z účastníků správního řízení, a to s ohledem na § 18 odst. 1 písm. h) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*ZHMP*“), byla Městská část

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Praha 1. Dle názoru žalobkyně nabylo rozhodnutí ze dne 1. 3. 2019 právní moci, neboť bylo oznámeno všem účastníkům a žádný z účastníků ho nenapadl včasným odvoláním. Správní orgán I. stupně původně vyznačil právní moc rozhodnutí ze dne 1. 3. 2019 dnem 22. 3. 2019, později však vydal Oznámení o chybném vyznačení právní moci ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. S UMCP1/149310/2018/Výs-Zi-1/301, č. j. UMCP1 111547/2019, dle žalobkyně však nedůvodně a ta je tedy od 22. 3. 2019 v dobré víře, že rozhodnutí ze dne 1. 3. 2019 je pravomocné. Proti rozhodnutí ze dne 1. 3. 2019 podal odvolání účastník řízení, Městská část Praha 1, dle žalobkyně však opožděně, a tedy bez právních účinků.

5. Za Městskou část Praha 1 byl v řízení na základě § 30 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), ve spojení s § 97 odst. 1 a § 72 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze oprávněn činit úkony starosta této městské části, resp. její zaměstnanec či zastupitel, v případě, že by k tomu byl starostou pověřen. Osoba, která ve správním řízení činí úkony za městskou část, přitom není zástupcem právnické osoby ve smyslu § 31 správního řádu. Písemnosti určené městské části coby účastníci řízení se doručují městské části, nikoli tedy osobě, která za ní činí úkony podle § 30 odst. 4 správního řádu. Vzniká tudíž otázka, kdy bylo rozhodnutí stavebního úřadu doručeno Městské části Praha 1; situace je specifická v tom, že stavební úřad je současně orgánem této městské části (rozhodnutí tedy doručoval „sám sobě“). Podle názoru žalobkyně se tak stalo již vydáním rozhodnutí ze dne 1. 3. 2019 – rozhodnutí správního orgánu I. stupně přitom bylo vydáno dne 5. 3. 2019, kdy bylo rozesláno z datové schránky městské části do datových schránek účastníků řízení. Již toho dne měla tedy městská část rozhodnutí k dispozici. Dále bylo předmětné rozhodnutí dne 6. 3. 2019 zasláno prostřednictvím vnitřní elektronické pošty i útvaru starosty – zástupci městské části v územních řízeních. Téhož dne bylo toto rozhodnutí předáno v listinné podobě v rámci úřadu městské části do jeho spisovny, kde si ho zaměstnanec pověřený ve smyslu § 30 odst. 4 správního řádu, Mgr. J. B., vyzvedl dne 11. 3. 2019. Eventuálně by žalobkyně za den doručení považovala právě den 6. 3. 2019, kdy bylo rozhodnutí ze dne 1. 3. 2019 prostřednictvím spisovny předáno jednotlivým odborům úřadu městské části.
6. Podle žalobkyně tedy začala 15denní odvolací lhůta běžet dne 6. 3. 2019 a uplynula dne 21. 3. 2019; odvolání přitom bylo podáno až dne 26. 3. 2019. Žalobkyně dále uvedla, že odvolání nebylo předáno podatelně Úřadu Městské části Praha 1, ale je opatřeno podacím razítkem přímo odboru výstavby, který ve věci rozhodoval; není přitom uvedeno, kdo písemnost převzal. Zástupci žalobkyně byli dále dne 29. 3. 2019 nahlížet do spisu, žádné odvolání v něm ale založeno nebylo. Je tudíž velmi pravděpodobné, že bylo odvolání antedatováno.
7. Vedle toho žalobkyně upozornila, že Mgr. J. B. nebyl v řízení pověřen v souladu s § 30 odst. 4 správního řádu a § 72 odst. 2 a § 97 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze (nebyl pověřen pro konkrétní řízení a současně byl pověřen Radou Městské části Praha 1, nikoliv jejím starostou).
8. Žalovaný v rozporu se zákonem porušil subjektivní veřejné právo žalobkyně na to, aby se veřejná moc zdržela nepřipustných zásahů do její svobodné sféry, když neoprávněně zrušil pravomocné rozhodnutí ze dne 1. 3. 2019, ačkoli měl správně odvolání podané Městskou částí Praha 1 jako opožděné podle § 92 správního řádu zamítnout. Žalovaný též v napadeném rozhodnutí pochybil, pokud posuzoval otázku včasnosti odvolání výhradně tím, že nebylo prokázáno, že by se rozhodnutí dostalo do dispozice Mgr. Brabce dříve než 11. 3. 2019.
9. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

10. Uvedl, že rozhodnutí ze dne 1. 3. 2019 bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 5. 2019, č. j. MHMP 917935/2019, sp. zn. S-MHMP 795570/2019/STR, a to na základě odvolání Městské části Praha 1, které žalovaný posoudil jako včasné. Ohledně uvedeného postupu žalovaného podala žalobkyně žalobu, která byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2021, č. j. 8 A 79/2019-63, odmítnuta. Kasační stížnost proti tomuto usnesení byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta rozsudkem ze dne 22. 5. 2022, č. j. 7 As 327/2021-22. Městský soud v Praze ohledně způsobu doručení zaujal v usnesení č. j. 8 A 79/2019-63 názor, že odvolání podané Městskou částí Praha 1 bylo včasné. Přestože Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku konstatoval, že Městský soud v Praze včasnost odvolání neměl v tomto řízení posuzovat, právní názor ohledně včasnosti podaného odvolání již vysloven byl. Proto žalovaný navrhuje, aby si v nyní probíhajícím řízení městský soud tento právní názor zachoval, neboť žalovaný se s ním ztotožňuje.
11. Postup žalovaného byl posouzen Ministerstvem pro místní rozvoj na základě podnětu žalobkyně. Dle sdělení ministerstva ze dne 20. 7. 2020, č. j. MMR-8233/2020-83/455, byl postup žalovaného v souladu se zákonem.
12. Na svém stanovisku žalovaný setrval i v pozdějším vyjádření ze dne 29.1.2025, v němž uvedl, že závěr Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku, že městská část měla dostupnou datovou schránku, kam jí bylo stavební povolení doručeno, nemá oporu ve správním spisu. Městská část Praha 1 i Úřad městské části Praha 1 disponují pouze jednou datovou schránku a není možné poslat přes datovou schránku dokument do téže datové schránky, právě proto městská část zmocnila konkrétní osobu, aby za ni písemnosti vydané řízení před stavebním úřadem přebírala. Správní řád totiž pracuje s konkrétním dnem doručení a spojuje jej s různými právními důsledky.
13. Na úřad městské části je třeba pohlížet jako na jeden organismus, kde si zaměstnanci předávají písemnosti a plní různé role v systému správního řízení.
14. Pokud jde o záložku vypravení 26. 3. 2019 vysvětlil žalovaný, že subjektu Městská část Praha 1- Mgr. J. B., zástupce městské části Praha 1 v územních řízeních bylo dle tohoto dokladu doručováno osobně, nikoliv elektronicky do datové schránky, u data doručení je na tomto přehledu uvedeno 6. 3. 2019, 00 00 00. U těch subjektů, kterým bylo doručováno do datové schránky, je uveden konkrétní čas doručení. Je zřejmé, že se nejedná o doklad o doručení, ale pouze orientační přehled ze spisové služby, ze které je možné generovat skutečné doklady o doručení do datových schránek. Je zřejmé, že žádné elektronické doručení odvolateli neproběhlo. Dokladem o doručení písemnosti vypravených listinně podobě je pouze doručenka. Jako identifikátor písemnosti u odvolatele je uveden kód mc0les235401418. Doručenka se stejným identifikačním kódem je součástí spisu a je podepsána Mgr. J. B., a to s datem převzetí 11. 3. 2019. Tento doklad je jediným relevantním dokladem o převzetí rozhodnutí zástupcem účastníka řízení.
15. Dále žalovaný uvedl, že žalobce mohl být v dobré víře v právní moc rozhodnutí nejdéle v době od 22. 3. 2019 do 27. 3. 2019. Do jeho práv však nemohlo být zasazeno, neboť se stavbou započal již před vydáním stavebního povolení. Ve stavbě bylo dále pokračováno a v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí ze spisu stavebního úřadu vyplývalo, že druhé až páté nadzemní podlaží bylo realizováno téměř v celém rozsahu podle dokumentace ověřené v rozhodnutí ze dne 1.3.2019. Žalobce tedy ve stavbě pokračoval, přestože povolení bylo pravomocně zrušeno. Žalovaný proto setrval na návrhu, aby podaná žaloba byla zamítnuta.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

16. Žalobkyně reagovala replikou, v níž uvedla, že ve svém vyjádření žalovaný uvádí, že Městský soud v Praze ohledně způsobu doručení zaujal názor, že odvolání podané Městskou částí Praha 1 bylo včasné. Tato část vyjádření žalovaného svědčí o nepochopení smyslu odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 327/2021-22, kterým sice byla kasační stížnost žalobkyně zamítnuta, ale NSS konstatoval, že závěry městského soudu jsou nejenom předčasné, ale také jimi nelze argumentovat jako judikovaným názorem. NSS v žádném případě nezpochybnul právní stanovisko žalobkyně, že odvolání Městské části Praha 1 proti rozhodnutí ze dne 1. 3. 2019 bylo podáno opožděně, a že rozhodnutí je tak stále pravomocné. NSS pouze odkázal přezkoumání této právní otázky, tzn. včasnosti či opožděnosti odvolání Městské části, až do nynější fáze soudního přezkumu, neboť v předchozím soudním přezkumu bylo podle NSS takové posuzování předčasné.
17. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že se plně ztotožňuje se závěry a právním názorem vyjádřeným v usnesení městského soudu ze dne 20. 10. 2021, č. j. 8A 7/2019 – 63, a v rozsudku tohoto soudu ze dne 21. 8. 2024, č. j. 8A 7/2024–35. Městská část Praha 1 jako osoba zúčastněná na řízení se v řízení ocitá ve dvojím postavení, kdy současně působí jako správní orgán vykonávající přenesenou státní správu, tedy stavební úřad, a zároveň jako orgán samosprávy, který hájí zájmy obce a jejích občanů. Starosta městské části pověřil Mgr. J. B. k zastupování obce jako účastníka územního řízení podle § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Toto pověření dosud nebylo zpochybněno žádným soudem. Městská část má zřízenou jednu datovou schránku orgánu veřejné moci, a to v souladu s § 7 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů. Informační systém datových schránek neumožňuje, aby odesílatelem a příjemcem datové zprávy byla tatáž osoba. Právě tato skutečnost má vliv na způsob doručování podle ustanovení § 19 odst. 1 správního řádu, podle něhož *nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám*, podle § 21 odst. 2 správního řádu pak platí, že *písemnost, která se doručuje do vlastních rukou, je oprávněna převzít osoba, uvede v § 30 nebo jiná, která byla pověřena písemností přijímat*.
18. Osoba zúčastněná na řízení dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2015, č. j. 2 As 85/2015–31. Pokud v daném případě písemnost fyzicky převzal místostarosta obce, musel být k tomu, aby doručení bylo řádné, zákonem předepsaným způsobem pověřen. Jen za této podmínky je skutečnost, že místostarosta se nepochybně mohl s obsahem převzatého rozhodnutí seznámit, přičitatelná i obci samotné. Z toho lze dovodit, že Mgr. B. byl osobou, která musela být seznámena s obsahem rozhodnutí, aby mohlo být doručení písemností přičitatelné i obci a jako účastníku řízení. Tato skutečnost nastala dne 11. 3. 2019. Závěr, k němuž ve zrušujícím rozsudku pod bodem 34 dospěl Nejvyšší správní soud, je tak v rozporu s právním názorem vyjádřeným tímto soudem v předchozím rozhodnutí – rozsudku ze dne 21. 7. 2015, č. j. 2As 85/2015–31. Pokud by měl desátý senát Nejvyššího správního soudu v úmyslu korigovat dříve vyslovený názor druhého senátu měla být tato otázka předložena k rozšířenému senátu v souladu s § 17 odst. 1 s.r.s., k tomu však nedošlo.
19. Osoba zúčastněná na řízení tak shrnula, že rozhodnutí se do dispoziční sféry obce v samostatné působnosti vystupující jako účastník řízení dostalo okamžikem převzetí písemnosti do vlastních rukou pověřené osoby a tato právně relevantní skutečnost nastala až na 11. 3. 2019. Odvolání podané městskou částí tak správní orgán správně považoval za přípustné a podrobil ho přezkumu zákonnosti a věcné správnosti. Osoba zúčastněná nařízení tedy navrhla, aby žaloba byla zamítnuta.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

20. Při jednání konaném dne 26. 3. 2025 setrvali účastníci na svých stanoviscích.

III.

Posouzení žaloby

21. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí, jsa vázán závazným právním názorem, který vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 12. 2024, č. j. 10 As 195/2024–33. Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
22. Městský soud v první řadě v souladu s pokynem Nejvyššího správního soudu jako s osobou zúčastněnou na řízení jednal s Městskou částí Praha 1. Ta jako osoba zúčastněná na řízení využila svá procesní práva.
23. V posuzované věci je sporná otázka stanovení okamžiku doručení rozhodnutí stavebního úřadu účastníkovi řízení (obci v samostatné působnosti) v souvislosti se správným určením počátku a konce 15denní lhůty pro podání odvolání. Ve zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud předně odkázal na závěry vyplývající z jeho rozsudku ze dne 25. 5. 2022, č. j. 7 As 327/2021–22, který s projednávanou věcí souvisí.
24. Dále vyslovil, že městskou část může zastupovat jak starosta (viz § 97 odst. 1 v souvislosti s § 72 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze), tak i jím pověřený zástupce, v tomto případě Mgr. B. (§ 30 odst. 4 správního řádu). NSS proto konstatuje, že pověření Mgr. B. zůstalo účinné i poté, co za městskou část podal starosta odvolání. Jednalo se totiž o jednotlivý procesní úkon, který je starosta oprávněn učinit.
25. Dne 6. 3. 2019 byla písemnost (rozhodnutí stavebního úřadu) prokazatelně doručena úseku starosty městské části a všem dotčeným odborům. Od tohoto data měl účastník řízení, tedy městská část (resp. její zástupci) možnost se s písemností seznámit a reagovat na ni podáním odvolání. Starosta tento úkon učinil 26. 3. 2019.
26. Mgr. B. bylo uděleno pověření a v rozhodné době bylo toto účinné.
27. Dále Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku uvádí: „*stavební povolení bylo prokazatelně doručeno starostovi a všem dotčeným odborům městské části již dne 6. 3. 2019 (...) datum uvedené na doručence dokládající pozdější doručení písemnosti Mgr. Brabcovi není pro určení počátku odvolací lhůty rozhodné. Městská část se jako účastník řízení měla možnost se stavebním povolením seznámit již dne 6. 3. 2019.*“
28. Z uvedených závěrů pak městský soud vyšel při vypořádání jednotlivých žalobních námitek.
29. Podle § 30 odst. 4 správního řádu *za územní samosprávný celek činí úkony ten, kdo je podle zvláštního zákona oprávněn územní samosprávný celek navenek zastupovat, jeho zaměstnanec nebo člen zastupitelstva, který byl touto osobou pověřen.*
30. Podle § 21 odst. 2 správního řádu *písemnost, která se doručuje do vlastních rukou, jsou oprávněny převzít orgány a osoby uvedené v § 30 nebo jiné osoby, které byly pověřeny písemnosti přijímat.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

31. Podle § 72 odst. 1 věta první správního řádu *rozhodnutí se účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením.*
32. Podle § 97 odst. 1 ZHMP *na postavení a jednání starosty městské části a na jeho práva a povinnosti se obdobně použijí ustanovení vztahující se na postavení a jednání a na práva a povinnosti primátora hlavního města Prahy, není-li zákonem stanoveno jinak. Na rozhodování starosty městské části se obdobně použijí ustanovení vztahující se na rozhodování primátora hlavního města Prahy, není-li zákonem nebo Statutem stanoveno jinak.*
33. Podle § 83 odst. 1 správního řádu platí, že *odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Odvolání lze podat teprve poté, co bylo rozhodnutí vydáno. Bylo-li odvolání podáno před oznámením rozhodnutí odvolateli, platí, že bylo podáno v první den odvolací lhůty.*
34. V posuzovaném případě na jedné straně orgán městské části (její úřad) vedl řízení v I. stupni coby stavební úřad vykonávající přenesenou státní správu; na druhé straně městská část z titulu hájení zájmů svých obyvatel byla účastníkem řízení, neboť stavba měla být provedena v jejím katastrálním území (viz § 94k písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, v rozhodném znění), tato činnost městské části – jak vyplývá z § 18 odst. 1 písm. h) zákona o hlavním městě Praze – byla vykonávána v samostatné působnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 8 As 72/2015-67). Konkrétně tedy rozhodnutí stavebního úřadu vydal v přenesené působnosti příslušný odbor Úřadu Městské části Praha 1; vystupování za městskou část coby účastníka v tomto řízení (samostatná působnost) měl ale na starosti někdo jiný (primárně starosta, případně jím pověřený zaměstnanec městské části či její zastupitel – viz § 30 odst. 4 správního řádu ve spojení s § 97 odst. 1 a 72 odst. 2 ZHMP). Tezi, že Městské části Praha 1 bylo rozhodnutí ze dne 1. 3. 2019 doručeno již jeho vydáním, je tedy třeba odmítnout.
35. Naopak je nutno souhlasit s argumentem, že za den doručení rozhodnutí ze dne 1. 3. 2019 Městské části Praha 1 měl být považován den 6. 3. 2019, kdy bylo toto rozhodnutí předáno v listinné podobě skrze spisovnu Úřadu Městské části Praha 1 Mgr. J. B., který byl pověřen k tomu, aby za městskou část (jakožto účastníka řízení) vystupoval v územních řízeních. Stavební povolení se v té chvíli již fakticky nacházelo ve sféře městské části a starosta i další odbory měli možnost se s ním již dne 6. 3. 2019 seznámit a počínaje tímto dnem podat odvolání. Tento závěr jednoznačně vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2024, č. j. 10 As 195/2024–33, jímž je městský soud vázán (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007-56, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, čj. 1 Azs 16/2021-50, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2018, č. j. 46 Af 35/2015-27 a další)
36. Právní moci stavební povolení nabylo dne 22. 3. 2019 (jak je na něm správně vyznačena), jelikož den před tím marně uplynula 15denní odvolací lhůta ode dne, kdy bylo doručeno účastníkům řízení, tj. dne 6. 3. 2019.
37. Nelze přisvědčit osobě zúčastněné na řízení, že ve věci existují rozporná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a věc měla být předložena rozšířenému senátu. V rozsudku ze dne 25. 5. 2022, č.j. 7 As 327/2021–22, Nejvyšší správní soud řešil přípustnost podané žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2019, č. j. MHMP 917935/2019, jímž bylo zrušeno stavební povolení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba nebyla přípustná, neboť směřovala proti úkonu správního orgánu, který není rozhodnutím. Žaloba byla odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) téhož zákona. Nejvyšší správní

soud však uvedl, že: „Zároveň je však nutné odmítnout úvahu městského soudu, že by přípustnost žaloby závisela na tom, zda městská část odvolání podala včas, či nikoliv. K posouzení této otázky neměl městský soud vůbec přistoupit.“ Zároveň vyslovil, že žalobce v navazujícím řízení může teprve včasnost podaného odvolání zpochybnit, což je právě předmětem nyní řešené věci.

38. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud, skutečnost, že Mgr. B., ať už z jakéhokoliv důvodu, poštu nepřevzal a učinil tak (údajně) až dne 11. 3. 2019, nemůže jít k tíži stěžovatelky. Lze tedy v souladu se závěry zrušujícího rozsudku uzavřít, že žalovaný tím, že akceptoval odvolání městské části (resp. je považoval za včasné) a stavební povolení, které bylo již pravomocné, zrušil, zasáhl do nabytých práv stěžovatelky. Takové rozhodnutí je nezákonné a nemůže proto obstát.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobní námitka je důvodná, a proto v souladu s § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil.
40. V dalším řízení žalovaný, vázán v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem vysloveným městským soudem v tomto rozsudku, znovu o odvolání rozhodne, s tím, že podané odvolání nelze pokládat za včasné.
41. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy ve věci úspěšné žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které představují zaplacený soudní poplatek za řízení a kasační stížnost 3 000 Kč a 5 000 Kč, odměnu za právní zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), (dále jen „vyhláška“), a to ve znění účinném v době každého z úkonů právní služby.
42. Podle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky ve znění účinném do 31. 12. 2024 z tarifní hodnoty 50 000 Kč, činí výše odměny 3 100 Kč. Žalobkyni byla přiznána náhrada za převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky], písemné podání ve věci a vyjádření (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky dále 3 x náhrada paušálních výdajů podle § 13 odst. 4 vyhlášky 300 Kč a celkem 9 300 Kč.
43. Dále jde o náklady kasačního řízení, tedy zaplacený soudní poplatek, odměna za právní zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem, jeden úkon po 3 100 Kč a 300 Kč, celkem 3 400 Kč.
44. Žalobkyni byla dále přiznána náhrada za 2 úkony právní služby dle vyhlášky účinné po 1. 1. 2025. Podle § 9 odst. 5 vyhlášky z tarifní hodnoty 88 000 Kč, činí výše odměny 4 620,- Kč. Žalobci byly přiznány dva úkony, a to písemné podání ve věci (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky) a účast při ústním jednání [§ 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky] a dále 2 x náhrada paušálních výdajů podle § 13 odst. 4 vyhlášky 450 Kč, celkem 10 140 Kč.
45. Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. *Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.*
46. Osobě zúčastněná na řízení nebyly ze strany soudu uloženy žádné povinnosti a současně soud neshledal existenci důvodů hodných zvláštního zřetele, které by odůvodňovaly přiznání nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná. [§ 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s.)]

Praha 26. březen 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.